

Processen

Smidesprojekt -06

Gustav Karlsson

Dagbok

Jag har beslutat att jag ska börja skriva arbetsdagbok. Du kan kalla det loggbok, arbetsjournal, blogg eller vad du vill. För tydlighets skull ska jag här beskriva hur jag förhåller mig till denna skrift.

Jag skriver här främst för att jag vill rensa i huvudet och förstå vad som händer när jag arbetar konstnärligt. Jag vill tvingas formulera i ord vad jag håller på med. Detta är alltså en del av min skissprocess.

Därtill vill jag göra det möjligt för andra människor att sätta sig in i vad jag gör. Jag försöker förklara mitt arbete på så sätt att även andra kan förstå det. Vissa smidestermer måste jag använda, men annars försöker jag så ofta som möjligt förklara allt i detalj.

Ännu ett syfte med det här är att jag vill lära mig att skriva lite bättre. Jag testar här olika sätt att skriva på, och hoppas att jag förr eller senare ska hitta ett personligt formspråk även i skrift. Jag är intresserad av att använda skriven text som ett redskap i mitt skapande. Jag vill också hantera texten för att sprida konsthantverkets fröjder till världen utanför.

I denna utgåva av dagboken kommer jag först presentera mitt arbete som jag upplevde det när det kom till. Detta är själva dagboken. Sedan kommer jag att redovisa de resultat jag kom fram till under arbetets gång. Detta är ”kommentarer på smide”. Som en bilaga allra sist har jag lagt in det PM jag skrev innan projektet

Dag 1

Det är så roligt att smida, jag mår så bra av det, jag ska nog bli smed när jag blir stor. Idag har jag plockat upp alla gamla sparade formexperiment i smide jag har. Sen har jag börjat hamra helt förhållningslöst på järnstänger. När jag gjorde det slogs jag av en rad tankar, sådana där tankar som man får när man är kreativ och på bra humör. Jag insåg hur oprecist mitt PM är och fick lite idéer om hur jag kan utveckla det.

Jag tror inte att det skulle tillföra så mycket att skriva om hela PM:et, det är förmodligen bättre att använda denna dagbok till att utveckla nya idéer kring vad som ska göras. Jag upptäckte att indelningen av olika undersökningsområden haltar. Jag föreslog i PM 'et plasticitet, deformation, yta och mekaniska sammanfogningar, plus ett par områden inom parentes. De båda inom parentes blandar jag inte in än, kanske att de aldrig får vara med. Det som haltar i områdesindelningen är att de är alldeles för stora. Plasticitet borde delas upp i plastiska ingrepp, plastisk deformation, plasticitet i stångmaterial och plasticitet med utgångspunkt i klumpmaterial. På så vis kan man ta bort området deformation. Yta borde delas upp i ytstruktur, ytbehandling och kanske ytbeläggningar. Mekaniska sammanfogningar är lite av ett svart får, jag får ta tag i dem när det blir aktuellt, kanske de får hamna i ett senare projekt.

Jag vill inte att detta projekt ska få hinna bli segt. Jag vill hålla ett högt tempo genom hela processen. Det är

därför jag inte har som mål att tillverka ett föremål, när jag gör det stannar processen ofta upp någonstans. Jag vill spåna idéer så förutsättningslöst jag kan och om idéerna inte är bra så gör det ingenting. Jag tror att prestation hämmar. Nu vet jag också att lagom med press sporrar mig och gör mig mer effektiv. Lagom press kanske är om jag bokar utställningshallen ett par dar mot projektets slut men endast ställer ut processen. Det är viktigt att hela tiden ta hjälp av glädjen i att arbeta, den ökar nog tempot och orken.

För att hålla uppe tempot ska jag försöka formulera endagsprojekt så ofta det känns rätt, smidesbaserade kreativitetssprut som kan skapa en mängd material att jobba vidare med. Första tiden vill jag smida former, sedan ska jag analysera formerna, och sist smida nya mer genomtänkta former.

Om jag smider mer idag ska jag fortsätta hamra fritt. Kommande tre dagar ska jag ha endagsuppgifter. I morgon ska jag göra plastiska ingrepp, både i stångmaterial och i klumpmaterial men inte i plåt. Jag ska göra ett antal ingrepp och sedan arbeta med små variationer inom dessa. När jag kommer på nya idéer får dom gå före variationerna. Om jag får bra idéer inom andra områden kan jag smida dem men de är inte prioriterade. Jag ska både göra ingrepp med verktyg i lufthammaren och på andra vis, men jag ska hålla det enkelt.

Dag 2

Den andra dagen är förbi, jag har hamrat och stått i, blivit trött och matt, lärdom också tatt, nu är tid att sluta rimma, annars blir jag galen! Jag har tagit mig an min endagsuppgift och resultatet blev som väntat, en mängd nya materialprover och några nya idéer. Jag upptäckte mot slutet av dagen hur kul det är att klyva rundstång på längden. Annars kommer jag sällan överens med rundstång men när den behandlas på det här viset gillar jag den stenhårt. Analysen av vad jag fått fram får komma senare, nu ska jag skriva lite om de nya idéer jag anat idag.

Ofta känns det som att vad jag håller på med bara är ett roligare sätt att testa idéer på, det kanske inte ger något mer än att teckna formerna på ett papper, det kanske bara tar längre tid. Längre tid tar det definitivt, på så vis råkar jag aldrig ut för att tappa farten, en idé var femtonde minut är ofta vad som behövs för att det ska kännas effektivt, det är annat än när man tecknar. Jag tror fortfarande att jag genom att fysiskt tillverka tredimensionella former lär känna dom på ett bättre sätt. Jag tror att jag genom att smida saker hittar kvalitéer som få andra har funnit. I dag har det känts just så, som att jag är på väg att hitta något unikt, något som alla möjliga andra också vill ha i sitt liv. Jag har även blivit lite orolig över vart allt ska leda, kommer jag att klara av att förvalta de upptäckter jag gör på ett rättvisande sätt? Är det verkligen motiverat att hålla på och leka så här i ett halvt läsår? Jag tänkte att glädjen i skapandet säkert kommer att hjälpa mig nå mina

mål. Det kanske bara är en önsketanke, men om inte glädjen får vara med så vill inte jag va det heller. Jag har varit lite orolig över hur långt jag hinner om jag fortsätter så här, men jag tror fortfarande att detta är det bästa. Det var ungefär så här jag arbetade i projektet ”Ting i tiden” och det är för tillfället det mest intressanta jag gjort. I morgon ska jag göra ännu en endagsuppgift, då får det bli plastisk deformation. Jag ska jobba som idag men nu är det deformation som gäller. Detta är ett stort område och jag misstänker att jag kommer tvingas avsluta dagen innan det känns färdigt. Kanske jag får tid att fortsätta någon annan dag med det jag missar imorgon.

Dag 3

Plastisk deformation har denna dag handlat om. En dag är inte mycket om man vill undersöka deformation. Jag blev trots detta något hämmad under dagen, jag tror det var det att större klumpar kostar så mycket att jag drar mig för att använda dem. Deformationen visade sig vara svår att förtydliga utan ingrepp i materialet. Trots olyckligheter höll jag mig sysselsatt intill senan kväll.

Efter en rad undersökningar upptäckte jag ett sätt att tillverka plåt från stångmaterial. Jag smider ett lite fetare stångmaterial på högkant tills det är en klump, sedan fortsätter jag på samma vis tills det är en plåt.

Om jag utgått från en fyrkantig stång eller en form som är intressant på annat vis blir också plåten intressant i sin form. När klumpen blivit plåt men inte så tun uppstår även ett intressant utseende där hörnen är. Jag testade att slå med en kulhammare när plåten hade lagom tjocklek. Jag slog över hela plåten förutom på kanterna. På så vis skålformades hela plåten och det på grund av deformation och järnets egenskaper. Jag hade inte tänkt att jag skulle göra denna typ av tillämpningar i detta projekt men denna skål blev så grymt bra att jag inte kan säga att jag ångrar någonting.

Dag 4

Idag har jag undersökt plasticitet i stångmaterial. Det är inte så lätt som man kan tro. Ämnet är så basic så det blir lätt tråkigt. Trots tråkigheten fortsatte jag att testa nya idéer, jag kom in på ett spår jag testat den första dagen. Som vanligt tog jag restmaterial som blivit över och utgick från det, allt roligt material är slut så det blev främst konstiga dimensioner.

Jag tänkte att jag kunde göra fyrkantigt runt och vice versa. Jag slogs av hur många gångjärnstappar ser ut på gamla lador. Det är en böj i rundstång, sen har man gjort ett 90 graders ytterhorn genom att pena ut hörnet. På så vis får man en rolig plasticitetskänsla och ett stark horn på en gång. När jag testat ett par olika

sätt att göra detta på stångmaterial insåg jag att jag hittat på ett för mig helt nytt sätt att smida på. Jag fick krokiga stänger som följde ett mycket strikt mönster, kändes aggressiva och var snygga som stryk.

Detta bevisar att trots att det är svårt och trots att det inte känns som att arbetet leder någon vart kan man finna nya kvalitéer varje dag, bara man är uppmärksam och inte ger upp. I morgon är det städning så en endagsuppgift kommer inte riktigt få sin rättvisa. Detta till trots planerar jag att göra nästa av mina endagsuppgifter. Om det blir nödvändigt får jag väl jobba lite längre på kvällen för att hinna klart. Jag ska jobba med plasticitet i klumpämnen. Jag ska försöka att inte bry mig om att de kostar så mycket. Jag ska ta mig ann problemen på liknande vis som jag gjort hela veckan. Jag ska inte vara rädd att komma från ämnet, bara jag håller tempot uppe och hela tiden undersöker smidets egenskaper.

Dag 5

Idag har det gått ytterligare lite segare. Jag tror att energin börjar ta slut. I morgon ska jag nog göra någonting annat. Jag har arbetat med plasticitet i klumpar. Det blir lite konstigt eftersom jag nästan alltid har klumpar till att förtydliga deformation. Plasticitet och deformation är praktiskt taget samma sak men jag ville hitta någonting annat än deformationen. Så

länge jag höll på med hammare och städ gick det segt, först när sättverktyg och lufthammaren kom in i bilden blev det roligt. Jag upptäckte att det går få till mycket speciella möten när allt utgår från en klump. Med hjälp av nedsättningar och ingrepp på olika sidor delade jag klumpen i olika riktningar.

Det verkar som att jag har ett visst mått av glädje i de olika delarna av arbetet. Arbetsglädje i att jobba fysiskt, skaparglädje att hitta på nått nytt och så vidare. Huruvida jag kan ge form till ett föremål handlar inte om ifall jag har inspiration eller inte. Inspiration kan jag skapa konstruera eller söka rätt på. För att göra någonting vill jag ha glädje. Hur snyggt ett föremål än blir är det inte meningsfullt att göra om det inte är glädjande eller stimulerande att få fram. Man kan kalla det glädjen i processen.

Just nu känner jag inte lika mycket glädje i att hamra utan mål och mening. Det innebär att jag ska sluta upp med det och göra någonting annat. Jag misstänker att det skulle kännas bättre att sitta ner och titta på vad jag gjort. Jag tror att jag ska organisera upp allt och försöka förstå någonting. Kanske hitta samband mellan olika former, eller utvecklingsmöjligheter för andra. I morgon ska jag påbörja den första utvärderingen, jag ska lägga alla bitar i olika fack och sedan fota dem. Jag ska fota först en hel grupp sedan den eller de delar jag finner intressanta i varje bit. Jag ska se dem först utifrån den grupp de ligger i sedan helt fritt

som form. De ska delas upp i grupperna:

- plastiska ingrepp
- plastisk deformation
- plasticitet i stångmaterial
- plasticitet med utgångspunkt i klumpmaterial

Dag 6

En dag som denna är det inte möjligt att endast skriva dagbok vid dagens slut. Jag kommer att skriva små kommentarer under hela dagen och sedan kanske något sammanfattande i kväll. Jag ska nu utvärdera vart jag har kommit i skissprocessen. Jag ska fota en del och sedan skriva om den. Varje foto kommer att få ett nummer som passar ihop med en text och ett nummer i delen "kommentarer på smide". Idag skriver jag främst om de formala eller estetiska, visuella kvalitéer jag ser. Jag börjar med plastiska ingrepp.

Järnbitarna går att läsa om här nedan. Jag har brottats med en dålig kamera nästan hela dagen. Till slut fick jag låna en jättebra kamera av Matilda, helt plötsligt gick det mycket bättre. Detta har lett till att jag inte är färdig än. Jag bestämde mig för att kratsa och olja in alla järnbitar innan jag fotar dem, detta för att få en större tydlighet när jag jämför dem.

Dag 7

Deformation är en bieffekt. Deformation är en formation som uppstår mer eller mindre okontrollerat. Plastiska ingrepp är ett mycket stort område, kanske oändligt. Plastiska ingrepp är ett område som begränsas av vilka verktyg man har. En skillnad mellan plastiska ingrepp och plasticitet i stångmaterial är att man i plastiska ingrepp oftast kan förnimma en utgångsform som ingreppen är gjorda i.

Jag kommer inte att bli klar med den här utvärderingen än på länge. Jag börjar fundera på om detta kanske är den stora delen i arbetet. Jag är bara halvfärdig med att skriva om den första gruppen och har bara fotat de två första grupperna med provbitar. Jag har fått byta kamera nu och så har jag ju en hel del utvärderande kvar även efter jag skrivit om alla bitar. Jag ska ju värdera bitarna på ytterligare några sätt... ja ja det får ta sin tid, jag kommer nog ha nytta av det.

Dag 8

Äntligen är jag färdig med första utvärderingen av första delen. Det är alltså en allmän utvärdering av mina materialprover. Jag har utgått ifrån plastiska ingrepp och försökt se kvalitéer i bitarna utifrån det. Mot slutet började jag bli lite less, det ledde till att jag inte skrev riktigt lika utförligt.

Jag ska fortsätta att på liknande sätt skriva en utvärde-

ring med utgångspunkt i plastisk deformation. Vissa av de redan utvärderade bitarna kommer att komma med igen men nu utifrån en ny synvinkel. Alla materialprover som är intressanta här kommer få ett nytt nummer i denna utvärdering. För att förenkla kommer denna lista att börja med nr. 76 där den förra slutade.

Dag 9

Jag tror jag börjar komma igång igen. Idag har jag sett en större mening i att skriva ner allt. Jag har skrivit kommentarer till cirka 30 materialprover idag. Jag har samtalat med Janne idag, vi diskuterade lite kring vart det här kan leda. Jag poängterade att jag vill göra detta som en undersökning och är inte i nuläget intresserad av tillämpningar på formerna. Jag har insett vilken oerhörd mängd kommentarer jag kommer att behöva skriva om jag ska skriva om alla tvetydiga bitar från olika synvinkel.

Dag 10

En upptäckt jag gjort idag är att deformation inte upplevs som deformation om den är för jämn och exakt. Det kanske är där skillnaden mellan plasticitet och deformation går, vid slumpens avtryck.

Dag 11

Plasticitet i stångmaterial är samma sak som förändrad volym. Förvånansvärt nog har det visat sig att en plastiskt bearbetad stång inte känns plastisk om den får en form med starkt geometriskt snitt. Det är svårt att uppleva plasticiteten om den inte är uppenbart förändrad från ett utgångsmaterial.

Dag 12

Jag har upptäckt att det är långt mycket trevligare att skriva på förmiddagarna. På eftermiddagarna kan jag sitta med en och samma bit i en kvart och det blir bara blaj av allt skrivande. På förmiddagen går skrivandet automatiskt, seendet också.

Dag 13

Jag har upptäckt att ytorna har en tydlig funktion vid sidan av volymerna, en volym liksom förtydligas genom sina ytors avgränsningar. Linjerna har förvånansvärt liten betydelse, men nog spelar de roll alltid, ofta förstärker dom volymen.

Jag har idag ytbehandlat alla återstående bitar. Det har dragit ut på tiden, men bra blir det. Jag har bestämt att detta får vara ett researcharbete inför examensarbetet. Jag har kortat av detta projekt till att endast

omfatta smidande av provbitar och analys av dessa. Jag tror att jag har större nytta i examensarbetet av att ha förstått än vad jag har av att bli färdig med något.

Dag 14

Idag har jag fotat alla återstående bitar. Det känns skönt att äntligen se slutet, jag börjar bli less på det här nu, jag vill smida.

Jag har upptäckt att när jag upplever formen som en volym blir den levande. Många estetiska kvalitéer blir bara tydliga när jag kopplar om till volymseendet. Text spänst, krafter/rörelser, formers inbördes konflikter, osv.

Dag 15

Äntligen är jag färdig med plasticitet i stångmaterial. För att knyta ihop påsen kan jag säga att materialets volym har blivit det mest intressanta inslaget i analysen. Jag har bestämt mig för att plasticitet är förändring av volym.

Även plasticitet i klumpmaterial har jag klarat av idag. Jag tog en lång sovmorgon, kom utvilad till skolan och det flöt bara på. Det är mycket lättare att skriva och se när man är utvilad. Denna sista kategori var

inte så stor heller. Och inte så lätt att skriva om.

Plastisk deformation är den typen av smide som tydligast berättar en saga, sagan om sin tillkomst. I många bitar som upplevs läsbara har deformationen en betydande roll.

Klumpens benägenhet att dela upp en form i flera former trots att de rent praktiskt bara är en solid massa har möjlighet att bli någon konceptuell grej. Det är verkligen plasticitet när det betar sig så.

Ett av järnets idémässiga värden är att det är så hårt och stabilt. Det är en egenskap som kan tjäna som symbol när man vill kommunicera.

Kommentarer på smide

Plastiska ingrepp

1. Jag gillar hur det runda materialet sväller ut. Mejseln har lämnat spår, ränder som får en lite mekanisk känsla i det annars organiska. Ett nytt och intressant sätt att göra ingrepp i materialet.

2. Hålet känns väldigt djupt. Jag tror att väggarnas inåt-lutning blir ett falskt perspektiv. Kortsidan får liksom ett brott som känns lite vasst. Stången böjer sig svagt ner mot ingreppet, det gör att det känns mycket plastiskt, själva ingreppet blir poängterat.

3. Ett lite vilt uttryck, formerna börjar spela tillsammans. Utsvällningarna är dramatiska, de ger en känsla av lera eller tuggummi, mycket plastiskt.

4. Det liknar ett ansikte. Utsvällningarna förstärker ansiktstvibbarna. Ingreppen är så lika att man binder ihop dem och gör dem till en form, trots att de inte sitter tätare än andra ingrepp.

5. Mängden ingrepp gör att en saga börjar berättas. Ingreppens grundhet gör att utgångsmaterialet behåller sin karaktär men att ingreppen pratar med det som utgångspunkt. Materialet upplevs mindre solitt, påminner lite om rostiga rör.

6. Randigheten förstärker riktningen. Dess ytlighet ger en känsla av dekoration snarare än plastisk förändring av materialet.

7. Eftersom konturlinjen bara bullar ut på ena sidan får hela järnet en lite sned känsla. Den yttersta bullen är lite rundad, där känns det som att det är en massa energi lagrad.

8. Den vänstra sidan bli väldigt lätt, den är tunn och upplevs liksom skör, det är nog den vassa kanten med liten vinkel som gör det. Mycket rörelse gör formen karaktärstark.

9. Formen är helt uppenbart stängd. Den lilla öppningen på mitten blir väldigt spännande, laddad. Järnet känns mjukt formbart och organiskt.

10. Bredden i ingreppet delar upp formen i två, insidan blir i fokus. Vridningen är organisk.

11. Fyrkantjärnet ger en tydligare utsvällning. Ingreppet blir tydligt inringat av järnet. I jämförelse med de längre spåren är detta mer riktat neråt i materialet.

12. Formerna i ingreppet är plastiska och organiska på ett konstigt sätt. Ingreppet har en fart och ett djup som jag hart svårt att tolka.

13. Den tyliga vinkeln i spåret blir tydlig. Ingreppet är mekaniskt och känns förvånansvärt oplastiskt. Alla ytor är på något sätt logiska.

14. Ett mycket mekaniskt ingrepp, skarpa avslut av ingreppet.

15. Ingreppet får hela materialet att bli något annat. En stång förändras till ett hål. Hålet läses som något helt annat än stången.

16. Upprepningen gör att formen läses annorlunda. Konturen får en större vikt och stången mellan hålen slutar vara stång och blir istället ett möte. Plasticiteten vid utsvällningarna blir stark som formelement. Den något för smala övergången mellan hål och stång känns som tuggummi, mycket svag.

17. Formen stör mig något. Jag störs av att det inte går att titta igenom båda hålen på en gång och när jag tittar rakt igenom det ena hålet blir det andra hålet som en irriterande ojämnhet i formerna.

18. Stången upplevs som en form trots ingreppen. Järnet känns mjukt och formbart. Plasticiteten blir uppenbar och självklar.

19. Utsvällningarna reser sig ur ytan. Ett landskap uppstår.

20. Ingreppen ger en mjuk känsla av materialet. Konturerna får viss uppmärksamhet men ytan är i fokus. Rutmönstret pratar lite, mellanrummen med.

21. Konturen och upprepningar får stor vikt. Jag upplever kraft i ingreppen, fart i svängarna.

22. Deformationen ger organisk karaktär, upprepningen med. Denna ger ett stark intryck, jag känner bark och krackelerad växtlighet.

23. Deformationen tar överhand. Linjer och ingrepp kommer i andra hand. Rutmönstren stannar upp rikningar längs med. Baksidan får stark deformation, krafter känns där.

24. Kompositionen blir viktig, här känns det som en barnteckning.

25. Ingreppen förändrar mycket men tillför litet.

26. Linjerna förstärker lite av deformationen, tillsammans ger de en mjukhet i kontrast till de hårda konturerna. Riktningarna är uppåt och luften aktiveras i mellanrummen utanför materialet.

27. Ytan och ingreppen blir olika former och upplevs på olika sätt. Ytan har tydliga geometriska former och ingreppen starkt plastiska.

28. Även här ger ytan ett tydligt mönster. Ingreppen är rena och tydliga, nästan lite vassa.

29. Ännu ett speciellt mönster uppstår ytan Jag tycker att vridningen stör och att de skarpa hörnen hjälper formen.

30. Djupet i ingreppet och dess raka kanter gör att det bildas ett tydligt rum. Formen går igen på ett annorlunda vis, fyrkantsstång med fyrkantigt hålrum i.

31. Ingreppet är intressant på så vis att den endast påverkar ena hörnet, det kommer från två sidor och möts i ett hörn, detta ger en uppdelad känsla i grundmaterialet. Konturlinjen bryts bara på en sida, det är bara just konturlinjen som påverkas, ingreppet känns inte som att det ligger i någon av de fyra ytorna.

32. Den övre ytan följer med ner mot ingreppet, gränsen mellan ingrepp och yta är dock tydlig.

33. Ingreppets grundhet gör det speciellt, det upplevs ligga i ytan och läses därför samman med ytan. Ingreppets yta spelar mot grundmaterialets yta. Ingreppet ligger parallellt med konturlinjerna men förändrar den närmsta konturlinjen kraftigt.

34. Den skarpa åsen i ingreppets mitt upplevs som ett hörn på ett fyrkantsmaterial. Jag tycker det blir som om det ligger ett något mindre stångmaterial inuti utgångsmaterialet. Ett tydligt innanför utanför, en något organisk sådan känsla.

35. Ingreppet är aggressivt, berättar om en våldsam överkan. Deformationen har en egen skärande karaktär. Märken från verktyget avslöjar antalet slag och hur materialet med tiden tryckt ut slagen från järnstångens kärna.

36. Ingreppens djup ger en tydlig volym och ett tydligt innanför utanför, nere uppe.

37. Linjerna har ibland en sårig känsla. Nedsättningarna omformar hela materialet och gör att de kvarlämnade delarna av grundmaterialet blir som ingrepp eller uttag i formen.

38. Ingreppen skapar mellanrumsformer som är mycket karaktärsstarka. De huggna kanternas räfflighet och vinklade kanter ger liv till uttagen.

39. Ytan i ingreppens botten spelar mot rundheten i utgångsmaterialet.

40. Ingreppet är endast i ytan, det bryter av och poängterar grundmaterialets rundhet. Märkena går från djupa kanter till ingenting. Detta ger dem kontakt med luften utanför.

41. Ingreppens upprepning runtomring gör att de tydligt läses ihop. De får utgångsmaterialet att upplevas fyrkantigt. De delar som inte är ingrepp utan endast har svält ut blir i fokus, de skapar linjer utmed utgångsmaterialets riktning och de binds ihop med varandra.

42. Ingreppen blir mycket plastiska. De påverkar konstigt nog inte materialets rundhet nämnvärt, trots ytan i botten och djupet i ingreppen förblir stången rund, förmodligen för att ingreppens kanter inte samarbetar med stångens konturlinjer.

43. De olika djupen spelar stor roll. Ytan är en stark form, så även kanterna i ingreppen.

44. Materialet känns mjukt, formbart. Jag läser lätt in ögonhålorna och börjar söka efter ansiktet. Ingreppet läses inte ihop med stången de spelar mot varandra men ingreppet är så svagt att det endast talar för sig själv inte i mun på stången, stången är den starkaste formen.

45. En spännande yta, bryter av rundheten i stången utan att störa den. Ytan lever, känns som ingrepp. Jag tänker på insekter.

46. Formen delas upp i två olika delar. Ingreppen är vassa och uppdelande, avskiljande.

47. Materialet upplevs mjukt och formbart. De tydliga avbrotten från rundstången gör ingreppet tydligt avskilt från resten av formen, man får en upplevelse att ingreppet är en dekoration.

48. Ingreppets skärpa gör att formen delas upp i två helt olika delar. Det upplevs som att de är sammanfogade mekaniskt.

49. En stark plasticitet syns.

50. Ingreppen samspelar med plasticiteten och ger en vågrörelse som känns harmonisk och naturlig.

51. Ingreppen ger en kontrast till utgångsmaterialets volym.

52. Ingreppen tar över och utgångsmaterialet blir dekorationen.

53. Upprepningen och likheten gör den tråkig ointressant. Svällningarna i materialet på sidorna är spännande men lite för oyudligt.

54. Eftersom hela ytan är ingrepp dänns det inte som ingrepp, snarare som plastiskt formad.

55. det tunna materialet i botten av ingreppen gör stängen mycket svag och bräcklig.

56. Ingreppen är distinkta de följer ett tydligt mönster men blir inte tråkiga eftersom de inte är liksidiga i formen. Materialet sväller ut på ett intressant sätt.

57. Ingreppen är starka och plastiska.

58. Utgångsmaterialets form börjar lösas upp men är fortfarande stark. Formen blir läsbar på många olika sätt.

59. Formen förändras. När det fortfarande finns en rak yta på kullarnas topp läses utgångsmaterialet in, formen blir läsbar på olika sätt. På andra sidan får andra formelement vikt, volymen i kullarna spelar mot svällningen i ingreppen.

60. Två ytor är tydliga, alla svällningar är i andra riktningar. Volymer blir intressanta här.

61. Ett ändavslut där nr. 60 kvalitéer används för att aktivera luften på slutet av en stång.

62. Avsnoppad och bullig, den känns liksom tjock på något vis.

63. Ingreppet tar bort grundmaterialets alla egenskaper, de två olika delarna läses helt olika. De två ingreppen läses ofta ihop.

64. Ingreppet blir speciellt framför allt därför att det är gjort i ett trekantigt utgångsmaterial. Det är gjort med en rund mejsel och det syns tydligt, kul sätt att göra formen läsbar.

65. Järnet har brunnit och därför fått en mängd små gropar och ojämnheter. Allt blir lite avrundat och odistinkt.

66. Ingreppet blir en volym.

67. Ingreppen skapar energi, vid 90 gradershörnet börjar streckan vilket gör att den riktas tydligt.

68. Rundningen i innerhörnet är ett tydligt hålrum. Formen delas upp och hörnet får större betydelse.

69. Mängden småingrepp skapar en yta. Plaseringen av ingreppen skapar riktningar.

70. Ingreppet är plaserat i ett formmöte. Ingreppet blir ett formmöte, det läses bredvid utgångsmaterialet. Formerna läses inte ihop.

71. Ett försiktigt och otydligt ingrepp, påverkar materialets karaktär men inte ytan eller volymen speciellt mycket.

72. Ingreppet omformar hela volymen, men det är fortfarande en volym.

73. Ingreppet delar upp volymen, det är en svag punkt just vid ingreppet.

74. Tydlig deformation ger energi till klumpen. Man kan tydligt se vad utgångsmaterialet är, därför blir upplevelsen av åverkan mycket starkare. Det ser ut som om någon bara har tryckt till en metallkub.

75. Ingreppen är så starka att man kan uppleva hur formen inte längre är ingrepp i ett utgångsmaterial. Man slutar läsa ihop formerna och delar upp dem i olika delar som är sammanfogade. Plasticiteten i ingreppen är svår att uppleva om man inte redan vet vad utgångsmaterialet är.

Plastisk deformation

76. Deformationen tydliggörs genom ingreppen i ytan. I själva ingreppen är materialet svagare och förändras mer. Ingreppen är så små att deformationen omformar dem helt.

77. Ingreppen har delat upp formen i kuber, logiska former, genom vilka man sedan bedömer formen. Den plastiska deformationen förstärks

78. Ingreppen är så kraftiga att deformationen förändras på grund av dem. Delarna deformeras oberoende av varandra och får en karaktär av att ligga bredvid varandra. Ingreppen blir tydliga linjer som deformeras och förstärker deformationens tydlighet.

79. Bär flera av de egenskaper 76-78 har. Deformationen sker på många olika platser samtidigt, riktas åt flera olika håll.

80. Deformationen sker i ingreppen, de är materialförsvagningar och styr deformationen. Formen blir oregelbunden eftersom plasticiteten beter sig olika på olika platser, deformation är okontrollerad plasticitet som går att kontrollera.

81. Deformationen får ett mycket vasst uttryck. Materialet viker sig på ett sätt som får det att se spänt ut. Liksom skrynkligt papper känns deformationen inte speciellt plastisk.

82. Den plastiska deformationen berättar om hur materialet har behandlats. Tydlig materialkaraktär och ovanlig smidesteknik.

83. Deformationen ligger främst i ytan som ingreppet är gjort i, den följer med och får en vinkel mot ingreppet. Till vis del böjs även konturerna på de andra sidorna.

84. En mycket jämn och ren deformation sker över hela klossen. Formen är så stark att man inte längre upplever den som en deformerad kub.

85. Utsvällningar på sidorna av klossen ger personlighet. Rundheten får materialet att kännas mjukt, oregelbundenheten gör att klumpen pratar.

86. Deformationen ställer sig i kontrast till fyrkantigheterna. Berättar om krafter i materialets inre. Pratar med luften utanför och innehåller en hel del rumslighet.

87. Dekorativa utsvällningar, dess rundhet ger ett behagligt intryck. Ingreppen står i tydlig relation till deformationen. Deformationen emellan ingreppen berättar om vilket ingrepp som är gjort när och tar bort mycket av striktheten i dem. Ytan ingreppen är gjorda i förändras på ett lavande sätt på utsidan av ingreppen, deformationen har skapat en personlighet där.

88. Den runda deformationen i ett fyrkantigt utgångsmaterial skapas spänning. Svällningarna är tunna, ingreppet är mycket större än svällningarna. Mycket lite av utgångsformen är kvar, endast fyrkantens hörn.

89. Svällningarna kommer utifrån de fyra hörnen. Slumpen spelar stor roll. Ytan är levande och står i kontrast till de kalla hårda sidorna.

90. Hörnen på utgångsmaterialet har styrts den plastiska deformationen. Formen är kontrollerat vild.

91. Deformationen ligger i skevheten.

92. Oregelbundenheterna i formen gör att man generaliserar. Den känns helt kubisk trots att den är mycket ojämnt kubisk. Sidorna är intressanta och inbjuder känslor istället för som annars i kuber logik.

93. Deformationen har gett en timglasform, midjan blir ett laddat möte. Den plana ytan ovan och under blir en kontrast till deformationerna.

94. Plattjärnets yta har svällt kraftigt, svällningarna är inte helt jämna. Även konturerna har deformerats, tillsammans gör dessa deformationer att järnet känns mjukt och formbart. Frånvaron av hammarslag gör att det inte känns som att det har behövts så mycket kraft att omforma materialet.

95. Ämnet har en oregelbunden ytterkontur och är kraftigt utmattat. Materialt känns hårt eftersom det har spruckit sönder.

96. Vecket påminner om brödbakning eller deg. Hörnens deformation berättar om krafterna att pressa samman utgångsmaterialet. Den plastiska ytan separeras från och spelar mot den plana hamrade.

97. Konturen är deformerat fyrkantig, dess deformation berättar en saga. Kontrasten mellan det plana och det deformerade är återigen där.

98. Tråkigt otydliga linjer på sidorna. Det platta har slutat kontrastera till sidorna eftersom de är för lika.

99. Flera platser med skojig deformation, vassa linjer som deformerats. Linjer som går från ingreppen in mot mitten, aktiverar ytan. Otydlig kontur gör att formen är svår att läsa som helhet. Aggressivare än tidigare varianter på samma tema.

100. Hörnen i konturen är svaga. Sidornas deformation framhövs då de lyfts från underlaget. Skålformen aktiverar plåten och mejselns ytan. Skålningens ojämnheter poängterar deformationen. Fasetterad undersida kontrasterar mot rundade kanter. Deformationens rundhet framhäver järnets plasticitet.

101. Fyrkantsformen i konturerna är lagom tydlig för att man ska kunna läsa den och ställa det mot de andra formerna. Hammarslagen har skapat en jämt slumpartad ytstruktur.

102. Svällningens geografiska begränsning gör den speciell, deformationen är begränsad till en plats. I utsvällningen får volymen vikt men i resten av järnet är ytor och dimensioner viktigast. De två olika formelementer spelar mot varandra. Ytan vid svällningens topp är ojämn vilket ger den ett mer organiskt uttryck.

103. Fasetterna på ovansidan förstärker kontrasten till det deformerade.

104. Deformationen är så kraftig att tydliga linjer och veck uppstår. Det känns här skadat och förstört.

105. Deformationen är inte först och främst plastisk, den skapar rum då. Där stukningen är tydlig störs rummets volym. Stykningen skapar egna volymer.

106. Deformationen ger en kullrighet som vid annan tillverkning skulle ha förändrat ytstrukturen.

107. Deformationen beter sig olika beroende på hur ingreppen är gjorda. Ingreppen förstärker deformationen och får den att bete sig på olika sätt. Den ojämna ytan får en vild deformation.

108. Deformationen kapar en oregelbundenhet som gör formen mer organisk, det blir liv i formen.

109. Många små ingrepp ger en vild deformation. Deformationen avslöjar materialets rörelser vid ingreppen.

110. Ingreppen deformerar inte bara järnet där de slår ner, de böjer också hela utgångsmaterialet.

111. Mycket svag deformation, eller snarare tillfällig, helt oberoende av stången. Formerna läses som två helt skiljda.

112. Vass deformation, den är inte så plastisk, istället blir den mekaniskt deformerad. Lite obehagligt aggressivt uttryck. Kvastig och skör, kall och hård.

113. Kontrollerad deformation. Osymmetriskt regelbunden form i utsvällningarna. Upprepningen skapar ett landskap.

114. Deformationen är begränsad till vissa platser. Dessa kommunicerar med de ickedeformerade. Deformationen följer ingreppens form och förstärker den.

115. Deformationen är strikt begränsad, placerad vid ingreppen. Svag deformation med en svag antydning till midja mitt i.

116. När deformationen kommer från olika håll upplevs utsvällningarna olika. Det blir en rörelse genom stången. De små ickedeformerade områdena blir i fokus.

117. Mjuk deformation som poängterar de odeformerade delarna. Dessa upplevs spänstiga i jämförelse med de bulliga utsvällningarna.

118. Volymen i de ickedeformerade delarna pratar, de blir formmöten mellan utsvällningarna. Utsvällningarna omformar och aktiverar konturerna och utgångsmaterialet på ett användbart sätt. Volym uppstår i luften och De plana ytorna avgränsar på ett intressant sätt.

119. Verkttyget som gjort ingreppet upplevs tydligt. Utsvällningarna är harmoniska och faller sig naturligt, man tänker inte så mycket på dem. Mellan ingreppen uppstår ett dekorativt formmöte av deformationen. Konturerna är runda och harmoniska, mjuka.

120. Deformationen ger en form som blir likvärdig den form ingreppet ger. Formens rundhet och upprepning ger rörelse. Den rundade sidan som svällt ut har annan karaktär än den plana i ingreppen, vilket skapar en modul-känsla.

121. Ingreppet har fått en rund karaktär, svällningen är kontrollerad och logisk. Den tydliga form ingreppet ger har gjort att deformationen inte upplevs som deformation utan som plasticitet.

122. Deformationen är begränsad och förstärker därför ingreppet. Rundheten i utsvällningen och rundheten i utgångsmaterialet spelar mot varandra, pratar.

123. Vid sidan av ingreppen ger deformationen utgångsmaterialet en ny diameter.

124. Deformationen gör ingreppet organiskt, det sväller ut på ett sätt så att materialet samtidigt känns mjukt och spänstigt. Vinkeln i ingreppet står hela tiden i proportion till var och hur utsvällningarna blir.

125. Deformationens rundhet har förstärkt det organiska. Deformationens slumpfaktor har gett liv till formen.

126. Deformationen är kontrollerad och blir mest karaktäristisk i mötet mellan rundstång och hål. I ojämna hål böjs stängen på grund av olika svällning i hålslaget.

127. Svällningen är så jämn att deformationen känns harmonisk. Det upplevs inte som deformation utan som plasticitet.

128. Detta är inte plastisk deformation men det är deformation. Slumpen har i samarbete med ett logiskt grundsystem skapat ett mycket intressant uttryck. Den stora mängden linjer ger liv, organiskhet på grund av sina slumpartade böjar, riktningar.

Plasticitet i stångmaterial

129. De långa spetsarna har en något spänstig känsla. Den tjocka midjan talar om volym och spetsarna om riktningar.

130. Vassa kallsmidda spetsar, annars likadana som nr. 129. De vassa kanterna förtydligar linjerna ger kyla och organisk torrhet, död till formen.

131. Det mer kvadratiske snittet upplevs fylligare. Flackheten tar upp rummet i formen och fyrkantmaterialet avgränsar sig från rummet. Övergången mellan de olika extremerna är intressant och balanserad, den är lugn men bestämd. Kanterna upplevs som beskrivande linjer. Det fyrkantiga snittet upplevs bara längst upp där det är fyrkantigt, den flacka ytan upplevs olika flack ju närmre fyrkantssnittet den är.

132. Plasticiteten är uppenbar, känns ovant att se faktiskt. Känslan av stångens riktning upphör till fördel får riktningarna i konturerna. Materialets volym får uppmärksamhet. Jag upplever plasticiteten lättare när jag vrider på biten.

133. Kanske snarare en deformation, får en intressant yta av slagen.

134. Ytorna får uppmärksamheten. Formens korta tjocka karaktär gör att den inte är speciellt stånglik, den upplevs mer som en liten bit, en kloss.

135. Sidorna böjer sig utåt där de övergår till yta, detta får formen att fortsätta utanför föremålet. Planen kommunicerar med varandra men är helt uppenbart av olika världar, det är konstigt men dom blir verkligen olika på något vis. Volymen känns inte så intressant i mitten av formen, kanske på grund av att den är så ensam.

136. Midjan är en tydlig förtunning, försvagning. Volymen blir viktig i de tjockare delarna.

137. Både riktningen i utgångsmaterialet och de i konturerna upplevs. Hörnen på den bredare delen läses ihop. Midjorna är starka former.

138. Ett nytt plan bildas där det gamla bryts. Stora förändringar i volymen gör den lite svår att läsa.

139. Starka obrutna linjer. Volymen förändras vid det tjockaste, vid slagen mot hörnen, viss deformation med rundning uppstår. Denna del är helt olik de båda spetsarna. Volymerna har så olika karaktär att de spelar mot varandra, de fyrkantiga spetsarna vinner med råge, de är starkare, kaxigare.

140. Spetsarna skiljer sig från klumpen i mitten. Spetsarnas geometriska smitt gör dem lättare att läsa.

141. Spetsens höjd gör den spänstig, skärpan och konsekvensen i trekantigheten är vass och lite aggressiv. Trekantssmidet gör att den på sätt och vis inte känns smidd.

142. De stora plana ytorna och de vassa hörnen ger skärpa och hårdhet till formen. Kullrig ägg gör formen aggressiv. Svårigheterna att se snittet gör att plasticiteten upplevs på ett annat sätt, eller svagare.

143. Ett innanför och ett utanför har uppstått. Utsidan är utestängande, insidan är lite farlig. Spetsen har en stark aggressiv riktad karaktär. Övergången från fyrkantsstång är mesig och oformlig.

144. Några centimeter från kapningen är trekantsnittet tydligast, där blir formen starkast. Precisionen är så hög och konsekvent och inget utgångsmaterial går att se så. Plasticiteten upplevs inte som plastisk, omformad. Det kanske är det geometriska som får en att förstå formen, den upplevs som ett utgångsmaterial.

145. Stången upplevs fortfarande. De vassa hörnen förstärker ytorna. Plasticiteten känns ur ett smidesperspektiv omöjlig, jag börjar leta efter möjliga verktyg i mitt huvud.

146. Stången upplevs endast mycket svagt, cirkelformen har tagit över. Mellanrum och geometri är nu i fokus. Ingreppet är så mekaniskt att det inte samspelar med plasticiteten eller böjarna. Ytorna alldeles under ingreppet förstärker plasticiteten, linjens böj förtydligar ytornas vinklar.

147. Volymen känns misshandlad, inte formad. Utsmidningarna är mer som ingrepp, de upplevs fel och som skador. Volymerna läses inte ihop som en sammanhängande volym.

148. Den sidan med stor volym tar plats i luften, kanske på grund av sin böj. Ytorna skapar riktningar, vid spetsen är ett avslut, på andra sidan inte. Ytorna möts i en vinkel emellan böjarna, dessa möten läses ihop och är starka former.

149. Den plana ytan i mitten är uppenbart obearbetad, den skapar en rörelse, den är volym. De smidda "öronen" gör kullar och dalar, de aktiverar luften. Upprepningen gör att det inte upplevs som ingrepp, det upplevs som smidda stänger.

150. Den tunna kanten stänger ute, den rundade håller mjukt. Nedsmidningen av yttersidan förstärker böjen. Kulrigheten förstärker yttersidans ovilja att sammarbeta med sin omgivning.

151. Stångens kraftiga böj blir en egen form fristående från stångens riktning. Linjer och vinklar uppstår, rörelse och energi. Plasticiteten förstärker och styr uttryckets känsliga punkter. Stången är tjock inåt vilket skapar ett rum, den är tunn utåt vilket skär riktningar oh plan i luften.

152. Den tunna sidan har förlängts, därför blir det olika form på in respektive utsidan. Riktningarna blir i fokus. Avbrottet i stångens riktning känns naturligt och det läses amman med den. Flera sådana här på raken skulle förmodligen upphäva stångens riktning helt och skapa sina egna riktningar.

153. Skillnaden i volym är uppenbar. Ytornas vinklar berättar var volymen koncentreras.

154. Plasticiteten upplevs där innerböjen övergår i utsmidningen. Stången upphör och delas upp i två stänger och ett möte.

155. En ås på mitten berättar om en riktning, konturerna om helt andra. Den plastiska bearbetningen av stången har skapat böjar utan att jag har behövt bocka. Det nya stångmaterialet har en regelbunden men mycket annorlunda volym. Ytornas vinklar stör stången riktning, men dess regelbundenhet får mig att läsa ihop dessa i alla fall.

156. Varje konturlinje är en riktning, varje plan/yta påstår att här är stångens sida, varje upprepning av formen multiplicerar dessa. Upprepningarna är regelbundna och ger logik till formen. Planen tar bort all logik. De olika ytorna och linjerna läses ihop med alla andra synliga sådana i närheten, det är alltså ingen gräns mellan upprepningarna av formen.

157. Stången har upphört men riktningen finns kvar. Spetsarnas bredd för blicken mot bitens centrum. 90-graders vinklarna bildar egna former med mellanrummen.

158. Jag upplever mötet som en del av stången, trots den tydliga formen i mötet är det en bit av stången och inte ett möte mellan stänger, mötet känns mer som en dekoration.

159. Böjens längre radie på utsidan förstärker riktningen i böjen. Det plastiska ingreppet ger en svag punkt. Den plana ytan upplevs hårdare än det runda järnet.

160. Stången är bruten, formen hugger aggressivt, deformerande ner i stången. Den stora bredden i ingreppet ser jag som en följd av ingreppet, jag läser in ett skeende.

161. Volymskillnaderna skapar riktningar och krafter som förflyttas. Konturlinjerna förstärker volymerna. Proportionerna är förmodligen det viktigaste för uttrycket.

162. Repetitionen i ingreppen har skapat en yta, ett mönster. Ytornas rundning berättar om krafter, blandningen mellan rundningarna och det obearbetade förstärker känslan.

163. Stången upplevs fortfarande, förmodligen på grund av att delar av den lämnats kvar mellan varje ingrepp. De tjocka delarnas geometriska karaktär gör dem tydligare i sin volym. Den stora kontrasten i volym gör att de smala delarna snarare känns som övergångar mellan de tjocka än likvärdiga delar.

164. Den tunnaste punkten och det tjockaste i varje del är viktiga för formen. Formerna är svåra att läsa ihop på grund av sin stora volymskillnad, dock inte så svåra som 163. De tunnare delarna har en spänst som de tjockare saknar. De tjockare känns hårdare och de smala vassare.

165. Den strikta upprepningen ger biten en hård karaktär. Ursprungsrundningen är uppenbar, ingreppen är just ingrepp. Bollarnas kullrighet är svällande medan delarna från utgångsmaterialet är fasta och hårda. Rundheten och typen av former ger associationer till svarvtekniker eller svarvade bordsben.

166. Den strikta avgränsningen av formen och utanförformens rakheter delar upp formerna på ett självklart sätt. Slumpfaktorn ger formen intressanta igångar, kantigheten ger spänst och deformationen liv.

167. En kall och hård plastisk förändring, den upplevs som skärande bearbetad. De två olika volymerna är helt skiljda från varandra, den mindre ser till och med ut att genomborra den större. Formernas likhet gör dem besläktade på ett speciellt sätt.

168. Hörnen flyttas runt hej villt, min logig och läskunnighet av teknikerna grumlas. Ingreppen skär in i volymen och delar den i ett tredimensionellt ruttmönster. Formen bryter inte stängens riktning, den känns nästan som en dekoration av ytan.

169. Formen är helt fristående från stängen. Ingen typsisk plasticitet, vågmönstrena och de ojämna tjocklekarna hos lagrena är snarare spår av deformation.

170. Tekniken/utgångspunkten är otydlig, svår att läsa. Rondellen blir en egen volym, den hör inte ihop med stängen. De båda delarnas form går in i varandra vilket gör att de trots olika volymer ändå helt klart går ihop. Planen spelar mot varandra, i samma liga.

171. I jämförelse med utgångsmaterialet har denna bit mycket ontakt med sin omgivning. Rikninen delas upp i en rad olika riktningar. Förståelsen av tillverkningsättet är låg. Formens rakheter gör att jag läser ihop den med utgångsmaterialet, men varje del är en fristående form.

172. Enkelheten i formen gör den stark. Jag börjar genast försöka läsa dess ursprung. Den har mycket kontakt med luften. Utgångsmaterialet är det viktiga, ingreppet är bara en förändring i det, förändringen aktiverar och motiverar dess personlighet.

173. Där stängen byter volym aktiveras formen, dessa ställen upplevs som mer plastiska. Planen läses ihop, de pratar med varandra, där de endast har en platt pinne emellan sig är det svårt att avgöra var den ena börjar och den andra slutar. Planen är avgränsningar i rummet.

174. De olika längderna som ändå är mycket formmässigt lika gör formerna intressanta ihop, det blir en komposition. De stora volymkillnaderna gör att jag upplever håligheter och även utstickande material som ingrepp. Linjerna fortsätter ut i rummet, starkast där det finns två linjer i samma riktning. Planen avgränsar i djupled.

175. Utgångsmaterialet är starkt men ändå helt upplöst, plasticiteten i 90-gradersböjen är karaktärsstark, de två stängerna går in i varandra utan någon klar gräns. Ned-sättningen har mycket kontakt med rummet. Linjernas vinkelräthet enar formen. Tjockheten ger stängen mer volym, detta gör att formerna inte känns så grafiska som 174. Att den smala delen är helt fyrkantig i snitt gör den till ett eget formelement istället för en övergång.

176. Utgångsmaterialet sätter en intressant karaktär på biten, den sätter standard för bedömningen. Lufthammarens spår i det utsmidda löser delvis upp de längsgående linjerna. Volymökningen i avsmalningen slut berättar om smidets plasticitet. Klumpen och det utstickande är helt fristående från varandra, förmodligen p.g.a. de raka linjer och geometriska former de är uppbyggda av.

177. Lite illa smidd, tyvärr syns utsmidningssättet, detta ger linjer som stannar upp övergången mellan formerna. Men från vissa vinklar är det okej. Proportionernas dimension känns viktiga. Volymen är här viktig, förmodligen för att formen är så 3-dimensionell.

178. De odistinkta linjerna får formen på fall, den tappar både karaktär och spänst. Plasticiteten är dock stark, kanske på grund av sin tredimensionallitet. Klumpen i övergången mellan två plan är intressant, den tar fram volymen i formerna. De två plana stängerna har kontakt med luften, det är nog klumpens fel. Där ena planet övergår i klump och sedan plansida utan att ha något ingrepp får planet en spännande karaktär.

Plasticitet med utgångspunkt i klump

179. Typiskt plastisk, nästan lite tråkig. Planens jämnhet, och säkert deras geometriska form med, gör formen lagom lättläst. Man måste snurra den för att se allt. Den är lite för geometrisk för att man ska uppleva förändringen av volym, det är ju bara en.

180. Relativt mjuka övergångar sammanfogar formerna, men det är ändå mest så att det är två olika former. Många olika deformationer ger jämn karaktär till biten.

181. Klumpen är helt upplöst men utgångspunkten i klump har gjort att det uppstår ett formmöte som endast är uppbyggt av en solid massa. En form delas upp i olika former utan att rent praktiskt formas.

182. Hörnen har precis börjat tryckas ut, ingreppen och deformationen berättar tydligt hur det gått till. Hörnens former är kraftigt pekande utåt, de liksom kämpar sig ut ur kubens låsta form.

183. Ingreppens vassa kanter är läsbara linjespel. Deformationen har gett personlighet. Hörnens strävan utåt hålls tillbaka av ett spänstigt inre. De olika grovlekarna i hörnen ger dem olika karaktär, deras likhet i symbol gör att jag läser ihop dem.

184. Amöbafomerna tar död på mycket av formens skönhet. Den jämna kvalitén i amöbaheten gör att jag störs mindre. Deformationens karaktärsgivande estetik blir bedömningsgrund istället. Klumpen är ett möte men en egen form, pinnarna läses ihop, formerna går in i varandra och överlappar hej villt.

185. Ett material har delats upp i många olika former, formernas volym möts och går in i varandra. Formens ursprung är svårläst men ändå förtydligat genom verktygsmärken och deformation.

186. Ibland betar sig materialet lite konstigt, det har det gjort här. Volymen har förändrats och material har förflyttats på ett udda sätt. Det är deformation, men den är starkt kontrollerad, medveten. Detta är ett mellanting mellan plasticitet och deformation. Deformationen har endast skett på valda platser.

187. Detta är plastisk deformation, alltför okontrollerat för att ses som endast plasticitet. Volymen har flyttats runt rejält, linjerna förtydligar det, och de deformerade planen. Den plan biten läses helt olikt de deformerade, samma volym har helt olika bedömningslägen.

188. Volymen är nästan helt en yta, endast de karaktärstarka sidorna pratar volym. Dessa sidor talar tydligt, de berättar om en omflyttning av massa och de aktiverar sidorna så att de blir starkare former. På så vis får plattan volym, sidornas karaktär är så stor att man läser dem som stora.

189. Storleken på biten ger den pondus. Annars är den mycket som 188 och 187.

190. Denna klump får ett symbolvärde i att den ser ut att var hoptryckt, sammanpressat järn. De två plana ytorna skapar en riktning och bedömningsgrund för deformationen. Den geometriska formen blir en kontrast till deformationen.

191. Massan liksom bara flyttar på sig, den pressas inte samman. Massan är uppdelad i två former, den smala biten är en övergång ett möte. Ytornas rundning förstärker volymens berättelse.

192. Ingreppets ickecentrering har flyttat massan på ett ojämnt sätt. En riktning har uppstått i volymen.

193. Jag läser denna form som en volym. De jämna rundningarna i deformationen gör att sidorna snarare känns som böjar än deformation.

194. Material har flyttat på sig och det syns. Hörnens extramaterial och spänst har fått dem att undgå mycket av deformationen. Linjerna från sågen förstärker upplevelsen av deformation. Det solida känns hårt och ingreppet mjukt, nästan kladdigt.

PM Smidesprjekt -06

195. Förtunningen har deformerat ytan på en sida. Den smidda delen och den osmidda har olika karaktär men de är ändå samma volym. Det abrupta ingreppet delar upp formerna i innanför och utanför. Den tunnare upplevs genomborra den större, dess volym fortsätter in i den tjockare.

196. Övergången är så dramatisk att formen delas upp i två. Den smidda spetsen är för ojämn för att linjerna ska kunna förstärka riktningen. Mötet är det mest volyma i biten, just där pinnen blir tjockare. Symbolvärdet är högre än det estetiska, en kloss blev en pinne.

197. Övergången från klump till stång är berättande, jag kan se den plastiska förändringen. De två sidorna har olika deformerad yta, de har olika historia. Ingreppen är formen och utgångsmaterialet det konstiga.

Bakgrund

Konstsmide är fortfarande inte en erkänd konstform inom konstvärlden. Som en del av samtidskonsten eller postmodernismen accepteras den ibland, men då är den kraftigt begränsad och tyngd av dessa konstarters tradition.

Jag skulle vilja att det fanns en väl utvecklad konstform som t.ex. kallades konstsmide. Jag vill dra mitt strå till stacken för att se till så att en sådan konstform utvecklas. Detta vill jag göra genom att arbeta på ett seriöst och medvetet sätt. Jag vill formulera vad jag gör och sprida det för världen.

Målsättning

Att komma lite närmare den konstform jag nämner ovan. Att få en större förståelse för konsthantverk och fri materialbaserad konst. Att finna nya vägar för mig att gå inom det material jag valt. Att utveckla de vägar jag redan känner till inom mitt skapande.

Frågor

Hur ser den konstnärliga processen ut då den är begränsad av ett material eller en teknik?

Vad ger det fysiska skapandet för fördelar framför det intellektuella och hur kan de olika skapandena komplettera varandra?

Vad för mervärde har Konstsmide framför bildkonst design

Vad

och slöjd?

Jag vill undersöka olika möjligheter att uttrycka mig i varmsmide. Jag vill inte tillverka ett föremål utan endast undersöka och experimentera. Detta ska ske främst i tekniken varmsmide. Jag vill undersöka materialet och tekniker för att lära känna dessa och se vilka möjligheter de har. Jag vill undersöka en arbetsmetod där material och teknik kommer

Varför

först och konstnärliga kvalitéer därutav.

Jag förväntar mig att få en större förståelse för smidets estetiska kvalitéer. Jag hoppas finna ett arbetssätt som går att använda i mitt konstnärliga arbete. Det unika med att arbeta med ett material är just det fysiska materialet, jag vill lära mig

Hur

att utnyttja detta.

Jag ska börja med att leta efter intressanta och karaktärsgevande drag i dessa olika sammanhang:

Plasticitet i stål

Ytor på stål

Deformation av stål

mekaniska möten

(Precision inom traditionella tekniker)

(Smide i jämförelse med andra material)

Jag vill testa så många olika uttryck som jag bara kan, i undantagsfall kan jag tänka mig att gå in lite djupare, men i utgångsläget ska jag skapa en stor bredd av olika uttryck.

Jag ska börja med att smida några intressanta former, sen ska jag sätta mig ner och försöka reda ut vilka som uttrycker vad. När jag bestämt mig för vad de uttrycker ska jag försöka smida någonting som uttrycker dess motsats. På så vis vill jag se vad som skiljer dem åt, då kan jag smida ytterligare former där jag renodlar det unika i var och en av formerna. På så vis vill jag fortsätta att renodla uttryck tills jag anser mig ha nått en tydlighet så att uttrycket kan bli ett intryck hos en betrak-